

PAȘI TIMIZI (totuși) PE UN DRUM LUNG ȘI GREU...

În ultimul timp un loc tot mai important se acordă preocupărilor privind activitatea sportivă în rândurile copiilor, juniorilor și școlarilor. La ședințele de lucru care au avut loc nu de mult la C.N.E.F.S., printre problemele vizate, ca un leit-motiv a revenit în discuții, cum și cit se lucrează cu juniorii și copii, evidențiindu-se

multe dintre carențele existente, pentru înlăturarea cărora nu se fac eforturile dorite și necesare. Ținând cont tocmai de acest aspect, am solicitat unui număr de patru președinți de consilii județene să ne relateze în ce măsură preocupările lor, ale comisiilor locale de fotbal vizează marile probleme ale micilor fotbaliști.

GORJ

„PĂRINȚII” ECHIPELOR ȘCOLARE

● UN CENTRU BINE PUS LA PUNCT ● LEIT
— MOTIVUL NECAZURILOR...

— Am considerat — ne spune MIHAI BLAJ, președintele C.J.E.F.S. Gorj — că fotbalului la nivelul copiilor, școlarilor și juniorilor trebuie să i se rezerve o mare cantitate de muncă și interes, că numai în acest fel, într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, vom reuși să avem și noi la Tg. Jiu o echipă bună, că de pe meleaguri gorjene se vor ridica jucători de valoare. În 1969 a luat ființă la Tg. Jiu un centru cu 100 de tineri jucători, centru care are un antrenor coordonator ieșit (C. Ciogăan) și doi instructori destoinici. Dacă veți veni vreodată să-l vizitați, veți rămâne, sint sigur, impresionați de ordinea existentă, de activitatea fără fisuri care a început să se desfașoare aici. Rezultatul? Echipa de juniori a centrului, până nu de mult învinsă cam peste tot pe unde juca, se află în prezent pe locul 6 în clasamentul campionatului național. Iar Stan Zeană, antrenorul divizionarei C. Pandurii, a și oprit, ca să zic așa, trei jucători — Nanu, Dovele și Rău — care vor fi promovați în curând în rândurile echipei pe care o antrenează.

— Tot ceea ce ne spuneți e frumos. Ne-ar interesa însă să aflăm dacă pe plan local s-a întreprins ceva în scopul largirii bazei de masă a fotbalului, al organizării mai atente a com-

petițiilor în care sînt antrenati copii, juniori și școlari?

— Avem câteva lucruri noi în acest sens. De pildă, împreună cu antrenorii centrului am discutat și hotărât să mai înființăm o grupă de vîrstă, a patra, cu copii pînă la 11 ani. Am considerat, de asemenea, că este necesar să organizăm centre pentru copii și juniori — fără îndoială nu de nivelul celui de la Tg. Jiu — la Motru (antrenor Vădeanu) și Sadu (antrenor Macs). În același timp, subliniez că la Tg. Jiu există un campionat municipal la care participă toate școlile generale, că în comune ca Bîlța, Slivilești, Mătasari, Novaci există profesori pentru care fotbalul a fost, este și va rămîne sportul favorit. Și pentru a da o mîna de ajutor tuturor acestor echipe școlare s-a hotărît ca fiecare asociație sportivă cu echipă în campionatul județean să patroneze cîte o formație școlară.

— Care este principala obstacol de care vă loviți în cadrul preocupărilor mai sus amintite?

— Le-t-motivul tuturor lamentărilor de peste tot: terenurile. În Tg. Jiu avem doar două. Vom amenaja un al treilea într-un punct al orașului numit Debarcadere, pe care vor avea acces în mod deosebit echipele de juniori și școlari.

VRANCEA

E NECESARĂ SCHIMBAREA OPTICII

● CÎT MAI MULTE COMPETIȚII LOCALE
● OAMENII CARE LIPSESC!

În ultimii ani Vrancea s-a înscris în circuitul fotbalului doar cu echipe la nivelul eșalonului trei — Divizia C. Nu iubesc, oare, fotbalul tinerii din Focșani, Mărășești, Adjud etc., la fel de mult ca cei din Tîrgușor, Giurgiu sau Bistrița? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ, la care subscrise și IANCU PĂTRĂȘCU, președintele C.J.E.F.S. Vrancea și-atunci?

— Nu au existat preocupări permanente în scopul formării unei adevărate baze de masă a fotbalului, juniorii și copii au fost trecuți, ani la rînd, pe planul doii majoritatea asociațiilor din județul nostru alergînd după rezultate nesemnificative. Cunosînd sta-

rea de lucruri existentă pînă nu de mult, mă bucură faptul că, acum, la Focșani a luat ființă în 1971 un centru de antrenament pentru copii și juniori (din rîndurile cărora a fost promovat la echipa națională juniorilor Florin Crețu), că pe raza județului se organizează competiții care angrenează multe echipe de școlari (un campionat municipal la Focșani, campionate zonale: Adjud, Păcliu, Odobești, Mărășești), că la liceul cu program de educație fizică din orașul de reședință a județului s-au înființat două grupe cu specialitatea fotbal, de care se ocupă cu multă trageră de inimă prof. Teodor Pasan. Toate

acestea sînt succese frumoase dar care nu satisfac de cît în mică măsură, dacă le raportăm la ceea ce trebuie să însemne o adevărată bază de masă a fotbalului. Și pentru a ajunge la ceea ce dorim este necesar să fie schimbată optica majorității asociațiilor sportive, a conducătorilor acestora față de echipele de copii și juniori, să existe preocupări pentru amenajarea de terenuri simple, extrem de utile (Victoria și Vrancea, Pocișani, Locomotiva Adjud, Flacăra Odobești

etc. au posibilități să-și îmbunătățească propriile baze sportive, să amenajeze terenuri, dar n-o fac, așteptînd totul de-a gata), în școli profesorii de educație fizică, nu doar cei cu specialitatea fotbal, să acorde o mai mare parte din timpul lor elevilor dornici să practice fotbalul. În fond știți ce ne lipsește acut? Tocmai oameni ca Emil Feilinger (antrenorul centrului) și prof. Teodor Pasan care pot sacrifica orice pentru a pregăti o echipă de copii.

HUNEDOARA

„EXISTĂ ȘI ASOCIAȚII CARE...”

● DOAR DOUĂ ANTRENAMENTE PE TERENUL MARE! ● PREOCUPARE DE... OCHII LUMII!

Recent, într-unul din numerele revistei, am publicat un mic articol în conținutul căruia erau evidențiate câteva aspecte negative din activitatea Centrului de copii și juniori Mureșul Deva, înființat în 1969.

— Este foarte adevărat — ne-a spus și MIRCEA BIRȘ, președintele C.J.E.F.S. Hunedoara. Ne-am zăbăuit ani la rînd pînă cînd am reușit să înființăm la Deva un centru, cîntăm să acordăm o deosebită atenție selecției, de două-trei ori pe an efectuîndu-se trialuri dintre cele mai vaste în care am cerut și vom continua să cerem sprijinul școlilor, profesorilor de sport, părinților copiilor.

— Se specifică în corespondența pe care am primit-o de la Hunedoara, și pe care am publicat-o, că echipele de copii și juniori nu au accesul pe terenul Mureșul Deva de două ori pe săptămîna?

— Și acest lucru e adevărat.

— Atunci unde și în ce condiții se pregătesc?

— Sînt greutăți, deloc neglijabile, dar pe care vom căuta să le depășim. Tot așa cum considerăm că mare parte dintre aceste probleme privind juniorii și copii pot fi rezolvate dacă, la rîndul lor, unele asociații și cluburi se vor zbate cu in-

direjre pentru a-și asigura schimbul de mîine. Noi am fi mulțumiți dacă peste tot, în județ, copiii și juniorii ar fi înconjurați cu dragoste ca la J.F.U. Petroșani și Corvinul Hunedoara, ale căror pepinieri sînt deosebit de productive, sumele ce li s-au alocat fiind folosite în exclusivitate pentru nevoile centrelor lor. La rîndul lor, Minerul Lupeni, C.F.R. Simeria și Victoria Călan manifestă preocupări sustinute pentru echipele de juniori. Din păcate însă, în județ avem și asociații unde munca de depistare, instruire și promovare a tinerelor talente este ignorată sau făcută de mintuală, ca la Minerul Teliuc, Constructorul Hunedoara, Minerul Ghelar și încă multe altele.

— Ce măsuri a luat Consiliul județean și comisia județeană de fotbal pentru a curma aceste... preocupări de mintuală?

— Au fost trasate sarcini, obligatorii pentru asociații, s-au dat și vom continua să dăm sancțiuni severe acelor care au condiții materiale și nu ajută efectiv echipele de juniori și copii, se urmărește permanent modul cum sînt îndeplinite indicațiile în acest sens. Dar pînă la a ne declara cu adevărat mulțumiți mai avem încă mult de lucru.

MEHEDINTI

„DACĂ VOM REUȘI...”

● REZULTATUL ULTIMILOR DOI ANI ● CEL MAI GRĂITOR EXEMPLU

Președintelui Consiliului județean pentru educație fizică și sport Mehedinti, CONSTANTIN BOGDAN, i-am adresat o primă întrebare care bănuim că-l va surprinde cît de cît.

— Cu doi ani în urmă discutăm despre cîteva frumoase intenții privind îmbunătățirea activității fotbalului de masă. În ce con-

stau pașii făcuți înainte? Ce anume s-a preconizat și nu s-a realizat în această privință?

— Am considerat dintotdeauna că baza celui mai iubit dintre sporturi rămîne fotbalul școlar. Îi acordăm tot sprijinul nostru. Am reușit un lucru bun în acești ultimi ani: ca toate școlile de pe raza județului

22. La prima vedere un număr banal, obișnuit. Dar răsfoind catalogul anului III A, al Grupului Școlar U.M.M. din Cimpulung Muscel, vom găsi în dreptul lui numele elevului Pirșe Pavel.

Profesorii și maiștrii îl caracterizează numai cu superlativ. Colegii îi spun simplu: „premiantul”. Dar nu cu răutate. Mărturie sînt rubricile din catalog, care nu cunosc

„PREMIANTUL” (sau nr. 22)

numărătoarea decît de la 9 la 10.

„Premiantul” nu-l, cum mulți și l-ar închipui, un băiat firav, și neapărat cu ochelari. Este un flăcău „de la munte”, bine legat, cu obraji atinși de roșul bujorilor, cu brațe vințoase și degete neastîmpărate. Numai ochii caprui și privirea jucăușă îl trădează numărul anilor.

— Pavele, care este pasiunea ta extrașcolară?

Răspunsul vine fără pauză:

— Fotbalul! Este, de fapt, căpitanul echipei ARO — juniori — recent prezentată în paginile revistei. Colegii îl respectă atît în școală, cît și pe dreptunghiul verde al stadionului, cu toate că unii par să nu-l accepte supremația pe aretele (ărîmuri). Dar undă lor de invidie se topește atîncînd el se apleacă salvator peste umărul colegului „torturat” de o ecuație sau cînd pe teren le trimite o pasă „de gol”, însoțită apoi de îmbrățișarea tradițională. Nu-și manifestă euforia după o reușită, personală, în „stil brazilian”, ci se îndreaptă către coechipieri, copleșindu-i cu sărutări. În aceste momente nimeni nu și l-ar putea închipui grav, chiar aspru, așa cum este în cadrul organizației U.T.C., cînd își îndreaptă titlul necrutător spre colegii vinovați de abateri. Dar niciodată nu-și întoarce priviri încornate. Asta pentru că Pavel este în primul rînd un adevărat

coleg și prieten.

— Cum se împacă cartea cu fotbalul?

— Lasă capul în jos cu sfială, știind că sînt informat de aceste lucruri. Totuși completează:

— Amîndouă fac casă bună!

Antrenorul echipei, prof. Gh. Ivășcu, îi remarcă seriozitatea și tenacitatea la antrenamente. În uzină maiștrii și inginerii îi privesc cu admirație mîna sigură, care nu tremură atîncînd fixează micro-nii pe manetele strungului.

— Îți place meseria de strungar?

— Desigur! De mic visam să stăpînesc aceste mașini care metamorfozează metalul, dîndu-i viață.

— Am auzit că ai și alte ambiții?

— Da! Aș vrea să urmez Politehnica și apoi să revin în mijlocul colectivului Uzinei Mecanice cu plasa de experiență căpătat pe băncile facultății.

— Dar pe plan sportiv?

— Poate am să îmbrac tricoul „Sportului studențesc”.

Tresar și îmi amintesc cu plăcere că, în urmă cu cîteva ani, Dușan, și el absolvent al Grupului Școlar — azi inginer și echipier al Sportului studențesc — a plecat la București vizînd ca și Pirșe. Și a reușit! De aceea acordăm credit deplin acestui tînar ambițios. Succes Pavele!

PAUL MATEOIU
correspondent

să aibă cîte o echipă și să participe cu ea într-o competiție adevărată. Cîștigătoarele celor 10 zone geografice își vor disputa titlul de campioană școlară. Dacă vom reuși, cu sprijinul tuturor factorilor competenți — Inspectoratul școlar, organizațiile de pionieri și U.T.C. — să ridicăm la un nivel corespunzător acest campionat, să capete amploarea pe care o dorim, înseamnă că, într-adevăr, e un succes. O a doua direcție de preocupări vizează mărirea numărului grupelor de copii și întărirea echipelor de juniori ale asociațiilor. Aici întîmpinăm rezistență.

— Nu de mult, pe unul din terenurile orașului, o echipă de copii juca un meci cu tricouri de... seniori!..

— Este, de fapt, tot un aspect al rezistenței de care

aminteam. Dacă toate asociațiile din județ ar accor-
da propriilor juniori atenția pe care o acordă Metalul T. Severin...

— Apropos de Metalul-junior. Căruia fapt s-a datorat sancțiunea din tur, cînd a pierdut la masa verde un meci cîștigat pe teren?

— Antrenorului. A folosit la juniori un jucător-junior care evoluase și la seniori. Tragedia nu-i mare. Și știți de ce? Cu doi ani în urmă Metalul alerga după jucători de prin alte părți sfidînd o tradiție, și a retrogradat. Acum are în formație numai jucători severineni, chiar juniori, se află pe primul loc al seriei respective a Diviziei C și are toate șansele să promoveze. Este un exemplu grăitor care poate fi dat ori de cîte ori se aduce în discuție fotbalul în rîndul copiilor și juniorilor.

După cum se observă, cei patru interlocutori au evidențiat doar... cîteva dintre aspectele negative: ● insuficient sprijin acordat juniorilor și copiilor de majoritatea asociațiilor sportive din județele Hunedoara, Mehedinti, Vrancea ● lipsa unui număr de antrenori competenți și pricepuți care să-și facă un ideal din dificila muncă de a depista, crește și promova tineri jucători; ● o bază materială precară — în special terenuri — chiar și acolo unde există posibilități locale dar care nu sînt valorificate. Sînt mult mai multe, se cunosc. Pașii făcuți pentru înlăturarea lor sînt, deocamdată, destul de timizi. Să sperăm că vor deveni mai hotărîți în acest an, la începutul căruia ne aflăm.

Laurențiu DUMITRESCU
Gheorghe NERTEA